

mere end dobbelt så hurtigt som det beløb, der bliver brugt til velfærd; dobbelt så hurtigt som penge til velfærd. Der er kommet dobbelt så meget i de private lommer, som det, der er blevet brugt til vores allesammens fælles velfærd.

Det, man ser i planerne nu, er, at det private forbrug skal vokse med 2 pct. om året, dobbelt så hurtigt som velfæerden. Det er stadig væk planen. Vi har oplevet økonomer, der har regnet lidt på tallene, og som har sagt, at ændrer man væksten i det private forbrug bare fra 2 pct. til 1,8 pct., altså et ualmindelig beskedent fald i væksten i det private forbrug, vil der ikke være nogen finansielle problemer efter regeringens regnestok. Det er problemkreds nr. 2, som indgår i, hvorfor der er de problemer, som regeringen påstår der er.

Det tredje problem – og det er en myte – er, at der kommer til at mangle arbejdskraft. Det er jo absurd at tale om mangel på arbejdskraft i en periode, hvor arbejdsløsheden stiger voldsomt. Det er i hvert fald ikke på kort sigt, at der på nogen måde kan være tale om mangel på arbejdskraft. Og hvad så på lang sigt? Der er der jo et meget vigtigt faktum, som altid overses i debatterne, og det er, at vi i det her samfund stadig væk har 700.000 mennesker i den arbejdsdygtige alder, der ikke er i arbejde. Cirka hver fjerde i den arbejdsdygtige alder er ikke i arbejde, og vi taler ikke om pensionister, vi taler ikke om studerende, uddannelsessøgende. Vi taler om mennesker, der burde være i arbejde, men som i stedet for er syge, er gået på efterløn, fordi de er nedslidte, eller er gået på førtidspension, fordi de simpelt hen er kasseret fra arbejdsmarkedet.

Det er jo en ressource af enorme mængder, som man ikke kan tage ind – i hvert fald ikke i stort omfang – der er skubbet ud af arbejdsmarkedet. Men kan man bare mindske antallet af mennesker, der årligt skubbes ud af arbejdsmarkedet, og som stadig væk tæller titusinder om året, ved at sørge for bedre uddannelse, ved at sørge for bedre integration, ved at sørge for, at mennesker kan holde ud at arbejde hele livet uden at skulle føle sig nedslidte, når de er 60, så er der ikke nogen som helst problemer overhovedet, tværtimod, ved at skaffe arbejdskraft nok.

Det er derfor, det er så absurd, at man siger, at man vil prøve at løse problemerne ved at skære i dagpengene. Vi fik før at vide, at man ikke havde planer om at halvere dagpengene, og det er da altid noget, men når vi så spurgte til, om man kunne garantere, at man ikke ville forringe dagpengene og vilkårene for de arbejdsløse, fik vi at

vide: Nej, sørme nej, det er nærmest en hjælp til de arbejdsløse. En hjælp til de arbejdsløse at skære ned på deres dagpenge, at forringe deres vilkår!

Det kan jo lyde overraskende, men det er det i virkeligheden ikke, for det er jo også derfor, at man, da man halverede bistandshjælpen og dagpengene for visse grupper af dagpengemodtagere og kontanthjælpsmodtagere kaldte det starthjælp. Det er jo sådan en logik, regeringen har, at det hjælper at piske folk voldsomt, at tage pengene fra dem, for så kommer arbejdet lige pludselig springende af sig selv. Det er selvfølgelig en absurd tankegang, men det er jo den, man har.

Vi har altså fået et løfte om, at vilkårene for de arbejdsløse vil blive forringet i den kommende tid, og vi har også fået et løfte om, at uligheden i samfundet vil øges på grund af den måde, man har tænkt sig at fordele kommende skattelettelser på. Så vi kan altså ikke på nogen måde støtte regeringens politik i den her linje. Vi kan heller ikke støtte den måde, som Socialdemokratiet, SF og De Radikale her kritiserer regeringen på for ikke at følge deres egen plan. Vi ønsker at tage fuldstændig og totalt afstand fra den 2015-plan, der er fremlagt.

Kl. 14:43

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så må det være finansministeren – det er selvfølgelig frivilligt.

Kl. 14:43

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen det er frivilligt. Som man kunne se, skulle der et langt tilløb til, før jeg frivilligt sprang op, for jeg havde egentlig ikke tænkt mig at forlænge debatten, som jo har været spændende, men som også har afsløret, at der er et lidt forskelligt syn på, hvor vi aktuelt befinder os. Det vil jeg ikke folde meget mere ud, for det ville sikkert give anledning til en ukonstruktiv forlængelse af debatten. Men i mit stille sind undrer jeg mig selvfølgelig bare lidt over, at de partier, der ser mest dystert på, om vi er i overensstemmelse med 2015-planen – jeg undtager Det Radikale Venstre, men ellers må man jo sige, at det er de partier, der i virkeligheden måske bidrager mindst til at sætte den reformdagsorden, der skal sikre, at vi er på sporet. Men sådan er politik jo så dilemmafyldt.

Konklusionen, som står tilbage efter debatten her i dag, er jo, at der er et flertal – det er jeg ikke overrasket over, det er jeg tilfreds med – der bakker op om regeringens økonomiske politik.